Ч. 250 Второк 7 (19) падолиста 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
за цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

Суботнїшне засїданє Палати послів було знов дуже бурливе. Розходило ся знову о Люеґера. Пос. Гавк і товариші поставили інтерпеляцию до президента мінїстрів: як може президент мінїстрів оправдати твердженє, що рада громадска міста Відня в теперішнім своїм складі нездібна до веденя справ? — Пос. Діпавлї поставив від себе пильне внесенє: „Палата зволить ухвалити: Взиває ся правительство, щоби дало відповідь на слїдуючі два питаня: 1) Чи гідне сожаліня і незаконне покликуванє ся на повагу корони для оправданя простого дїла адміністрацийного наступило за відомостию і згодою правительства? — 2) Як думає мінїстер погодити оповіщене намістника Долїшної Австриї з істнуючими законами конституцийними? — Наконець поставили посли Патай і товариші внесенє пильности: Взиває ся правительство, щоби знесло незаконне розпорядженє намістника Долїшної Австриї, щоби тим дати відповідну сатисфакцию оскорбленому законови.

Внесенє Діпавлього піддерла нова партия, котру сей посол утворив відтак антисеміти і кількох Молодочехів.

Зараз по відчитаню тих внесень відозвав ся президент мінїстрів ґр. Бадені і говорив спокійно, ясно і рішучо. Бесїда его зробила добре враженє. Він сказав:

Я, яко позапарляментарний мінїстер знаю занадто добре значінє вис. Палати, як щоби відклонювати ся від якої небудь одвічальности за якийсь акт правительства. Стоячи на основі законів конституцийних і підданий законови о одвічальности мінїстрів, прошу бути переконаними, що буду завсїгди мати на оці обовязок конституцийного мінїстра і що я далекий від того, щоби коли небудь і в який небудь спосіб нарушати запоручені права і конституцийні свободи Ради державної. Але якраз длятого, позаяк в тих внесенях скрито і явно робить ся правительству закид, мовби то оно ховало ся поза осьвячене величество корони і нею засланяло ся, мушу рішучо застерегти ся против того закиду яко вірний слуга Є. Вел. нам вселаскавійше пануючого Цїсаря і Пана.

Після §. 25 громадского статута міста Відня застережено Коронї безусловне і необмежене право затвердити бурмістра Відня або й не затвердити. Одвічальність за то, я то вже раз заявив а тепер ще раз повтаряю, беру вповнї на себе, позаяк таке Найв. рішенє опирає ся без сумнїву на основі акту правительства. Але ніякий урядник в Австриї почавши від президента мінїстрів не може якесь Найв. рішенє инакше поясняти, як лиш яко волю Корони і длятого мав намістник не лиш право, але був навіть обовязаний покликати ся на ту волю.

Заявляю сим, що одинокою причиною розвязаня ради громадскої єсть то, що рада громадска вибрала знову дра Люеґера; позаяк годї припускати, щоби правительство по кількох днях відступило від свого становища, яке заняло, то будо оставлене радї громадскій, щоби она сповнила задачу, для котрої була вибрана.

А тепер, мої панове, як представляє ся законність розвязаня? Я ніякий знаменитий юрист і не питав ради ніякого знаменитого юриста, я осудив справу лиш після мого здорового розуму. Що правда, на послїднім засїданю відмовлено менї й того (веселість), але то мене так не перепудило, щоби я ще раз того не спробував. (Веселість). Отже в §. 24 громадского статута міста Відня сказано виразно, що рада громадска вибирає бурмістра. В §. 101 сказано знову, що намістник має право розвязати раду громадску. Тепер же питаю ся вас, панове, чи то яка инша рада громадска в §. 24, котра має право вибирати бурмістра, а инша рада громадска в §. 101, котру намістник має право розвязати? (Дуже добре!)

Я гадаю, що на то питенє відповість менї переважна більшість Палати, що то тота сама рада громадска. Годї-ж уважати раз раду громадску за законну, а другий раз за незаконну. Одною з головних задач ради громадскої єсть преці вибирати бурмістра. Коли отже рада громадска істнує фактично і правно, щоби вибирати бурмістра, то й намістник має повне право розвязати ту раду громадску, котра істнує фактично і правно, право до того єсть полишене свобідному мнїню намістника і нема о тім в громадскім статутї ніякої постанови законної.

Наводять також рішенє трибуналу адміністрацийного. Ну, я не покликаний висказувати ся о рішеню трибуналу адміністрацийного, а тим менше его критикувати. Позволю собі лиш примітити, що знаю то рішенє; оно відносить ся до одного випадку в Чехії на основі тамошного права громадского, де справа стоїть зовсїм инакше. Трибунал адміністрацийний, що правда, висказав в сім случаю, що репрезентация громадска, значить ся отже начальник громади і рада, не повинна була бути розвязана, бо она ще не уконституувала; звертаю отже увагу на то, що після згаданого закона репрезентация громадска взагалі може лиш

---

9)

До Сьвятої Землї.

Після записок о. Якова Пріґля переповів і многими поясненями доповнив — К. Вербенко.)

(Дальше).

Сьв. Іоан в горах.

Дня 24 цьвітня взяв я з собою драґомана і пустив ся в дорогу до сьв. Іоана в горах. Замість коний взяли ми для відміни осли. Ізда на ослї ішла зовсїм добре. Може за годину приїхали ми до монастиря сьв. Хреста, по арабски Дейр ель Мусалабех. Той монастир належить до Греків і збудований на тім місци, де стояло дерево, з котрого жиди зробили хрест, на котрім розпяли Ісуса Христа; від того й назва монастиря.

Монастир сьв. Хреста стоїть в прекраснїй долинї, именно в долинї Мусалебах серед оливних садів. Мури его дуже грубі і він виглядає як яка кріпость. Монастирі в Палестинї мусять, бачите, бути обведені доокола кріпкими мурами, щоби непрошені гості, Бедуїни, не могли до них так легко дістати ся.

Крізь низьку браму зайшли ми до монастиря. На подвірю монастиря росло богато помаранчевих і цитринових дерев, на котрих було множество спілих овочів. Один із монахів водив нас по монастири. Грецкий патріарх в Єрусалимі має в сім монастири свою семінарию духовну, подібно як еп. Людовіко Піяві має свою семінарию в Бет Джаля коло Вифлеєма. Церков тут велика і красна. Монах, що нас водив, показав нам в ній то місце, де стояло дерево хреста Ісусового. Доокола того місця висять золоті і срібні лямпи, що горять день і ніч. Греки уважають се місце за велику сьвятощ; ми там повклякали і помолили ся.

Коли ми виходили з церкви, хотїв нас монах покропити водою з рож. Рожевої води уживають також магометани в своїх мошеях. Коли ми оглядали велику мошею в Дамаску, хотїв імам (настоятель проповідник) мошеї покропити нас рожевою водою, але ми сказали єму, що не хочемо. Оглянувши монастир, вийшли ми з него, посїдали на осли і поїхали дальше до сьв. Іоана в горах, де і станули вечером в гостинним домі оо. Францїсканів.

Сьв. Іоан в горах, по італїяньски San Giovanni in Montana (Сан Джованні ін Монтана), по арабски Аін Карім, єсть то місто положене на захід від Єрусалима в горах Юдейских. Богато людий приїзджає сюди з Єрусалима на дальшу курацию. Сьв. евангелист Лука розповідає, що Пречиста Діва Мария, коли їй архангел Гавриіл оповістив радістну вість, що стане матірю Сина Божого, вибралась зараз в дорогу до міста в горах в Юдеї. Сим містом було як-раз Аін Карім або сьв. Іоан в горах.

Тут оглядали ми передовсїм монастирску церков, в котрій єсть аж вісім престолів. В сїй церкві по лївім боцї єсть каплиця, в котрій горить богато дорогоцїнних лямп як день так ніч. Із середини церкви сходить ся сходами по сім ступенях до тої каплиці. На тім місци, де стоїть каплиця, а іменно там, де тепер стоїть великий престол, родив ся сьв. Іоан Хреститель, бо там стояла хата Захариї. На тім то місци промовив Захария, отець сьв. Іоана і сказав: Благословен Господь Бог Ізраілїв! А ти дитино, будеш звати ся пророком Всевишного, бо будеш ходити перед лицем Господним і готовити дорогу его.

З монастиря пішли ми до жерела Аін Карім. То жерело віддалене від монастиря може яких двайцять мінут ходу. З него випливає досить великий потік, а вода єсть дуже добра до пития. Богатші родини в Єрусалимі кажуть аж звідси привозити собі воду, бо та вода, що збирає ся в цистернах, єсть стояла і нездала до пития. Під скалою, звід котрої бє жерело, єсть велика печера, котра магометанам служить від часу до часу за мошею, де они збирають ся на свої богослуженя. Коло жерела було богато Туркинь, що прали тут своє біле, инші знов брали воду у великі, камінні збанки і несли домів.

Від жерела Аін Карім пішли ми до церкви, що стоїть на тім місци, де стояла друга хата Захариї. В сїй хатї відвідала Пречиста Діва сьв. Єлисавету, свою тету. Саме на тім місци, де стояла Пречиста Діва, коли говорила

тогди розпочинати свою діяльність, скоро уконституує ся і скоро начальник зложить приреченє, та що скоро то не наступило, стара рада громадска має функционувати. Позаяк репрезентация ще була не уконституовала ся і позаяк начальник громади не зложив був ще приреченя, то стара рада громадска мала ще право істнувати. Не хочу сего рішеня анї критикувати, анї его оправдувати, а звертаю лиш на то увагу, що то зовсім иньший случай.

Обмежаю ся лиш на тих кілька слів і застерігаю собі, ще раз забрати слово, скоро би підчас дебати наведено ще деякі факти, на котрі відповісти була би менї дана нагода.

По сім промавляли Діпавлї і Патай. Перший з них сказав насамперед, що велика часть християньского населеня чує ся дуже тим ураженою, що завела ся в своїм надіях, а відтак висказав свій жаль з того, що корону втягає ся до борби партийної. Его партия виступає з гордостию в обороні конституциї. Другий бесїдник старав ся доказати, що розвязане ради громадскої може аж тогди наступити, коли она уконституує ся. Промавляли ще посли ґр. Пальфі і Кайцль а відтак забрав голос міністер справедливости ґр. Ґляйспах. Міністер промавляв перший раз в Палаті а бесїда его була остра. Бесїдник зібрав насамперед всї факти з часу перед розвязанем ради громадскої, вказав на то, що по затвердженю дра Люеґера в приписанім речници приступлено до нового вибору бурмістра, вибрано Люеґера знову і тогди розвязано раду, а тепер каже ся, що то було незаконно, бо рада не істнувала вовсїм після права. Як би так було, то правительство, мусїлоби хиба предкладати до затвердженя того бурмістра, котрого уважає за невідповідного, казати ему складати присягу і допускати ту саму раду до управи. Дальше говорив міністер: Не хочу запускати ся в рекриминациї, не хочу пригадувати дебати з попередних днів, де ті самі панове, що говорили о льояльности і вірности для Цїсаря на виповідженє, нинї нараз виступають.... (Тут робить ся в Палаті страшенний крик і заколот. Люеґер кричить: Хто? Хто? — До Президента: Прошу завізвати міністра до порядку! Нехай скаже, хто так говорив. — Мін. Ґляйспах говорить дальше:). На питанє, хто так говорив, готов я відповісти і прошу заглянути до стенографічних протоколів. З них покаже ся, що ті самі панове виступають нинї яко оборонцї Корони, котру боронити покликане в першій лінії правительство. Бесїдник завізвав наконець Палату, щоби відкинула внесеня пильности.

Перегляд політичний.

Посли Діпавлї, Ебенгох, Фукс, Шорн, Оберндорфер, Пайльтер, Добльгамер і Ґасер виступили з клюбу Гогенварта і постановили утворити окрему партию, котра має уконституувати ся в слїдуючу суботу. Тогди покаже ся, чи з сего клюбу не виступлять ще й які другі члени.

Суботнїшне засїданє Палати послів тревало 8 годин і остаточно внесеня пильности відкинено; за ними голосували всего лиш 41 послів.

З Риму доносять, що італїяньска фльота стане коло Смірни або коло островів Лесбос чи Хіос. Скоре всї держави вповнї порозуміють ся, станутъ всї ескадри під проводом анґлійского адмірала, котрий має висшу ранґу як всї команданти ескадр і попливуть до заливу Бесика. Зачувати, що й Румунїя має вислати свої кораблї.

Залога турецка в Цейтуни піддала ся Вірменам, котрі взяли все войско яко закладників і обходять ся з ним добре, але загрозили, що коли б против них вислано сильнїйший відділ і їх зачепили, то они всїх закладників поубивають.

Новинки

Львів дня 18 падолиста 1895

— **Нунций апостольский** Алїярді дав в середу обід, в котрім взяли участь епископ в Великім Вараздинї кардинал др. Шлявх, Впреосьв. митрополит львівский Сильвестер Сембратович і Преосьв. епископ перемиский др. Юл. Пелеш, а також члени нунциятури.

— **Оба архиєреї рускі,** що їздили до Риму, Впреосьв. митроп. Сильвестер і Преосьв. еп. Пелеш, повернули в пятницю до краю. На стрічу Митрополитови вийшли на львівский дворець крилошани, духовна семинария і духовеньство львівске.

— **Конкурси.** Видїл Ради повітової в Стрию розписує конкурс на посаду лїкаря окружного з осідком в Синевідску вижнім з речинцем до 15 грудня с. р. — Рада шкільна окружна в Камінцї розписує конкурс на кільканайцять посад учительских з речинцем до кінця грудня с. р.

— **Нова філїя „Просьвіти“** завязує ся заходом Равщан в Раві. Щасть Боже!

— **Нові копальнї зелїза** віднайдено в Старій Гутї, повіта ченстохівского і в Познику, повіта дембиньского, в ґубернії пйотрківскій в Росиї.

— **О кількох самоубийствах** з причини значних страт на біржи в нещастнім дни 9 с. м. доносять з Відня, Берлина і Фрайберґа. У Відни застрілив ся в пятницю властитель контори виміни „Фортуна“, Фердинанд Фрайнд. Его страти мають виносити 500.000 зр. Він мав спроневірити зложені у него депозити. — В Берлинї відобрав собі житє вистрілом з револьвера в наслідок величезних страт на біржи спекулянт Лїнденав, котрий дійшов був до маєтку виносячого звиж 12 міліонів марок. — У Фрайберзї застрілив ся банкир Рідматер з тих самих причин. — В Парижи відобрав собі житє банкир Кольомба з женою.

— **Брак кандидатів до стану священичого** — як пише „Душпастир“ — оказав ся сего року именно в станїславівскій і перемиській дієцезиї, задля того принято так в однїй як і в другій кількох окінчених ґімназиястів без іспиту зрілости на богословє. Особливож в станїславівскій диецезиї проявляє ся той брак. так, що вже в минувшім роцї принимано без іспиту зрілости і не було ким замістити припадаючих на станїславівску диецезию місць в рускій колеґії в Римі. А й з тих, котрих принято на станїславівску диецезию не всї були приналежні до тої диецезиї. Межи латиньскими диецезиями, то именно жалують ся в тарнівскій диецезиї на брак кандидатів до стану духовного, так, що в сїм роцї в диецезальній семинариї духовній кілька місць не обсаджено.

— **Холера** поволи вигасає. Дня 15 с. м. було з попередних днів 5 недужих на холеру осіб, занедужали три особи, померли дві, а лишило ся в лїченю шість осіб. Новими місцевостями, де проявила ся холера, є Пилава, в бучацкім повітї і Нижбірок новий, гусятиньского повіта. В обох тих місцевостях занедужало на холеру по однїй особі і обі померли. З місцевостий давнїйше виказаних є ще холера в Хоростковї гусятиньского

до Єлисавети слова: Величитъ дѹша моѧ Господа, и возрадова сѧ дѹхъ мой о Бозѣ спасѣ моемъ стоїть тепер великий престол, а дуже красний образ в нїм представляє ту хвилю, коли Пречиста Діва витає ся з Єлисаветою. На право в церкві есть низьок. Тут в сїм місци укривала сьв. Єлисавета малого Іоана, коли Ірод велїв вирізати всї новонароджені хлопятка до двох лїт віку у Вифтлеемі і цїлій его околици.

По службі Божій пішли ми звідси в пустиню, де через многі лїта жив сьв. Іоан, постив там і проповідував. Треба було іти добрих дві години, заким ми туди прийшли. Дорога туди веде то горами то долинами, зарослими сливними і рожковими деревами та всїлякими корчами. Печера, в котрій проживав сьв. Іоан в пустини, знаходить ся повисше долини терпентинців, тої долини, де малий пастир Давид убив велита Ґолїята. Отже коло тої долини есть печера сьв. Іоана. Печеру замикають зелїзні двері, але сторож турецкий, поставлений коло неї, отвирає їх, скоро ему дати добрий бакшіш. В печері зроблені два віконця і туди заходить до неї сьвітло з надворку. В серединї нема більше нічого, лиш голий престол, на котрім можна відправити службу Божу, але треба принести собі параменти із сьв. Іоана. Зпід скали, в котрій есть печера, бє обильне жерело чистої і доброї води, котра відтак біжить яко потік в долину терпентинцїв і в ній щезає.

Отже в сїй печері жив сьв. Іоан через многі лїта, постив, молив ся і проповідував покаянє говорячи: Покайтє сѧ, приблнжи бо сѧ, царствіє небесноє. Він носив на собі одежу з верблюжого волося, підперізував ся ремінним поясом, а живив ся сараною і диким медом, та овочами з дерева, котре Араби називають „каруб“. Дерево се есть подібне до нашої акациї, а овочі его суть довгі і грубі та мясисті стручки з дуже твердими зернятами в серединї. Овоч сей називаємо тепер рожками, або також длятого, що ним живив ся сьв. Іоан — хлїбом сьв. Йоана.

З печери сьв. Іоана пішли ми до гробу сьв. Єлисавети, що знаходить ся може яких двайцять кроків повисше печери. По смерти Захариї пішла була сьв. Єлисавета до свого сина Іоана в пустиню, і там в кілька лїт померла та й там еї похоронено. Недалеко від гробу сьв. Єлисавети есть мала хатчина, де мешкає сторож від печери сьв. Іоана з жінкою і маленькою донечкою. Із сеї хатчини есть дуже красний вид; видко цїлу долину терпентинців а поза нею високо на горі мале сїльце Берді Буан. Гора, на котрій стоїть се сїльце, зве ся Модін і згадує ся часто в істориї Маккавеї. На сїй горі стояло колись місто того ж імени. Коли сирийский король Антіох Епіфанес впав був з великою силою войска до Єрусалима, заняв місто і ограбив сьвятиню, підняв ся був проти него сьвященнослужитель Мататия і утїк зі своїми синами та приклонниками на горі Модін та вів борбу проти Сирийців. Дїло освободженя краю від чужих напастників вели відтак дальше его наслідники, братя Маккавеї, а місто Модін було довгий час їх столицею.

Час на пустини минув нам борзо і треба було вертати назад до Аін Каріма. За дві години станули ми знову в нашій гостинници, а пообідавши пішли оглянути монастир Сіоньских невіст. Сей монастир оснував ігумен Ратісбон, що був первістно жидом, але відтак навернув ся до віри християньскої і охрестив ся. Окінчивши науки висьвятив ся він на сьвященика а будучи сьвящеником жив, як сьвятий. Він помер перед кількома роками, а гріб его знаходить ся в огороді згаданого монастиря.

Ми запукали до брами монастиря і зараз явив ся чорний як вуголь мурин та отворив. Відтак вийшла до нас Всеч. ігуменя, приняла нас щиро, дала нам покріпити ся, а відтак завела до церкви і до своєї монастирскої школи, в котрій сіоньскі невісти учать дївчата по арабски, по французски і по італїяньски. Опісля ходили ми по огороді і зайшли тут до якогось самотного будинку. Єсть то той будинок, в котрім мешкав отець Ратісбон і в нїм помер. В тім будинку стоїть все ще так, як стояло за его житя, есть там навіть та папуга, з котрою Ратісбон любив бавити ся. Коли ми зайшли до тої комнати, де у великій клїтцї знаходить ся тота папуга, она повитала нас словами: „Радуй ся Марие благодатная! Кві! Кві!“ Наконець завела нас ігуменя на гріб Ратісбона, де ми помолили ся. Опісля дістали ми ще цьвіти з красного огорода монастирского, сїли на осли і поїхали назад до Єрусалима, де станули вечером.

Каравана баварских путників.

Як попередними роками так і в 1893 р. вибралась була каравана баварских путників в дорогу по Сьвятій земли. Ішпаньский віцеконсуль і властитель дому в Єрусалимі п. Льоренцю і его син Джузеппе Льоренцо піднялись доставити нам потрібних коний, верблюдів і ослів, постарати ся о провіянт та намети, а о. Люґшайдер з монастиря сьв. Сальватора в Єрусалимі провід каравани. Я хотїв прилучити ся до каравани та поїхати по Юдеї, Самариї і Галилеї і длятого спитав о позволенє. На прихильну відповідь телеґрафічну з Монахова прилучив ся я до панів Льоренців та о. Люґшай-

повіта, та в Будзанові, Янові і Струсові, теребовельского повіта.

— Польский костел в С. Люї в Америці висадили незвістні злочинці динамітом у воздух. Стало ся то — як пише ґазета Patryota, що виходить в Америцї — дня 16 с. м. На щастє вїхто з людий не потерпів при тім вибуху. Злочинців доси не зловлено. Динаміт був підложений в кількох місцях, бо було чути чотири вибухи, з котрих кождий розвалив одну стїну. Пізнїйше найдено 4 порожні пушки, в котрих був динаміт.

— Пошесть на дріб „вибухла“ в каменици під ч. 6 при ул. Міцкевича. Множество курий, качок і т. д. запепадало на якусь недугу, котра все кінчила ся смертию. Оногди хотїла Мария Р. купити отрую на щурі і спитала сторожа каменицї де могла би єї дістати. Услужний сторож заявив їй, що має згадану отрую у себе і що може єї відступити. Ся обставина навела пошкодованих на догадку, що сторож, хотячи в чистоті удержати подвіре, приспі смерть всім курам, котрі не маючи такої любви до чистоти як сторож дуже ему доскулювали.

— Напад на монастир. Угорскі часописи доносять, що перед кількома днями напало двох замаскованих розбійників на монастир оо. Капуцинів в Бешне. Розбійники звязали ігумена і загрозили ему смертию, коли не видасть їм ключів від монастирскої каси. Ігумен дав їм ключі і розбійники забравши з каси 200 зр. т. е. цїлу готівку, що в нїй була, утїкли. Жандармерия вже на слїдї розбійників.

— Найбільшим торговельником на сьвіті є безперечно фірма Армур і Сп. в Чікаґо. В 1893 р. забила та фірма 1,750.000 безрог, 1.800.000 волів і 625.000 овець і продала товару за 102 міліони долярів. В фірмі мало занятє 11.000 людий, котрі побирали плату майже 6 міліонів долярів. В різницях безрог перероблено в одиім роцї на ковбаси і т ин. річи около 5.000 безрог і тількож волів. В зимі ще більше роботи. Армур опановує цїлковито сьвітову торговлю свиньским мясом.

— Великі повени навістили сими днями Росию, особливо столицю царства Петербуг і закавказкий край. В Петербурзї виступила з берегів Нева і залила низше положені части міста. В ночи на 14 с. м. вода стояла на деяких улицях аж по самі ліхтарні. Страти мають бути величезні, а повінь і доси не цїлком уступила.— В закавказкім краю знов вилила ріка Кура і знищила місто Ґорі, богато сїл та зелїзницю на просторі кількасот верст. Кажуть, що треба буде три місяцї часу до відбудованя зелїзницї.

— Нещастний запис. Одна богата панї в Вісбаденї в Німеччинї, умираючи на весну, записала в завіщаню своїй служници 100 тисяч марок. Дївчина, одержавши ті гроші перед кількома місяцями, почала вскорі зраджувати ознаки божевільства. Уникала людий, дрожала на вид кождого, хто до неї наблизив ся, а то божевільство збільшило ся в послїдних днях так дуже, що треба було єї умістити в шпитали. Причиною божевільства став запис богатої панї, бо дївчинї здавало ся, що єї хотять убити і обрабувати.

— Послїдне землетрясене в Римі, досить нешкідне, викликало мимо того неожидані наслїдки, іменно мешканцї того міста програли на льотерії 840 тисяч лїрів. Хто жив, ставляв „нумери“, що стояли в якій небудь звязи з землетрясенем. Звичайно на одно тягнене ставляють в Римі до 250 тисячів лїрів, а з того вертає пересїчно по 150 тисяч назад в кишенї публики яко виграні ставки; сим разом поставлено три рази більше, а не виграно нї одного сольда. Льотерийне бюро, де минувшої суботи о 5-тій годинї по полудни мало відбути ся тягнене, було вже від рана окружене товпою людий. По отвореню воріт цїле подвіре льотерийного уряду наповнило ся людьми. Коли о годинї 5-тій показав ся хлопець, що мав тягнути „нумери“, повитано его гучними оплесками, але коли став витягати нумер за нумером, з котрих нї один не мав нїякої звязи з землетрясенем, зміняв ся постепенно настрій товпи. По витягненю послїдного нумеру, що також був злий для граючих, заволодів публикою величезний гнїв і в сали счинив ся страшенний крик. То, що не вийшов єї один нумер, який відповідав би датї землетрясеня, видало ся людям так неімовірне, що они почали навіть обжаловувати уряд о фальшоване нумерів.

— Ювілей лїтоґрафії. В сїм роцї минає як раз сто лїт, коли Альойзий Зенефельдер цїлком случайно відкрив штуку лїтоґрафованя. Зі звапя актор, що писав драматичні штуки, на котрі не міг найти накладців, почав їх сам писати на плитах міди і відбивати на папері. Одного разу 1795 року віддаючи біле прачцї написав їй спис біля на гладкім камени, привесеним з над берегів Ізари. Маючи заєдно голову заняту своїми пробами відбиваня і розповсюднюваня своїх творів, попав на гадку спробовати, що стане ся, коли той камінь звогчить кислотою уживаною при дотеперішних пробах. Показало ся, що вигриз до якоїсь глубини поверхню каменя непокриту оловцем, а письмо лишило ся на камени випукле і отсе винахід лїтоґрафії. Мимо многих улїпшень аж в 1799 р. одержав Зенефельдер 15-лїтну привилегию на свій винахід від баварского князя. Умер 1834 р. в Монахові, де ему 1877 р. поставлено памятник.

Телеграми.

София 18 падолиста. Княгиня Мария Люйза привела вчера в полудне на сьвіт сина. Другий князь одержав імя Кирило.

Баку 18 падолиста. Росийска сторожа погранична на перскій граници убила в борбі з Персами з пограничного села, котрі в силї 300 людий хотїли впасти на рабунок на росийску сторону, 30 людий.

Льондон 18 падолиста. Італїяньский пароход „Сольферінґ“, що віз 1200 еміґрантів до Бразилії, розбив ся коло Ґібральтару, при чім згинуло 20 людий.

дера і ми поїхали дня 29 цьвітня зелїзницею до Яфи, де підождали на Баварців.

На другий день, то було в недїлю, настав був вже досьвіта в яфскій пристани великий рух. Множество Арабів в ріжнобарвних строях чекало вже на приїзд парохода австрийского Льойда „Церес“, що мав привезти баварских путників; щоби їм не було скучно, виробляли всїлякі збитки. Аж коло 11 год. з'явив ся пароход. Аж тепер почали Араби таки вже на добре викрикувати та верещати. Всї лодки кинули ся тепер до парохода, щоби ловити пасажирів та перевозити на беріг. Скоро вся каравана була вже на березї, пішли путники насамперед до церкви на службу Божу, а відтак зійшли ся на обід у великій сали латиньского дому гостинного.

О 2 год. пополудня почали Араби знову серед страшенного крику перевозити путників на корабель „Церес“. Єсть то великий пароход, що має силу 1337 коний, а може взяти 1,882 000 кільоґрамів набору. Перевіз був трохи неприятний, бо море було розбурхане і филї підносили ся високо. Незадовго опісля поплив корабель в напрямі як до Гаіфи. Поволи щезала нам з очий так живописно положена Яфа. Коли ми приїхали до Гаіфи, було вже темно. В гаіфскій пристани стояло множество цїкавих і тут повторили ся знову такі самі крики Арабів як при перевозї в Яфі. Ми відпочили в монастири Кармелїтів в Гаіфі а відтак поїхали возами аж до підніжа гори Кармель; звідси пішли ми вже пішки на вершок гори. Аж о 10 год. вечером вийшли ми на гору і зайшли там до монастиря Кармелїтів, що стоїть на самім вершку. Отцї Кармелїти приняли нас сердечно і угостили, а відтак ще й добре нам постелили.

Гора Кармель лежить на полудневім кінци заливу, що тягне ся від міста Акка аж до Гаіфи; єсть то поправдї не одна гора, але цїле коротке пасмо гір, що має всего лиш 20 кільометрів довготи. Найвисший вершок тих гір єсть на полудново-всхіднім кінци і має 552 метри висоти. Той вершок, що лежить над самим морем, називає ся нинї горою Кармель, по арабски Джебель Мар Еліяс (гора сьв. Илиї), і від него пішла назва цїлого пасма. Гори Кармель, утворені з твердого вапняка, мають богато печер, в котрих вже в глубокій старинї крили ся люди. Гора Кармель згадує ся вже в сьв. письмі старого завіта, а пророки Ісая та Єремія згадують про красу сеї гори; сама назва Кармель значить тільки, що „огород Божий“. Гора Кармель славна найбільше з того, що тут жив пророк Илия. На сїй горі приносив він жертву за царя Ахаба, коли то в жидівскій земли не було дощу через три роки, і казав відтак убити 450 служителїв божка Ваала, над потоком Кісон за то, що они намовляли нарід покланяти ся ідолам замість правдивому Богови. При сподї гори Кармель єсть печера, в котрій сьв. Илия научав своїх учеників і длятого та печера називає ся до нинї школою пророків“, по арабски Ель-Ходр. Над тою печерою єсть тепер турецка мушея а дервіш турецкий позваляє зайти до неї, коли ему дати добрий бакшіш. На горі Кармель жив також пророк Єлисей і сюди прийшла була до него женщина із Сунаму та просила, щоби він воскресив єї лише що помершого синка.

(Дальше буде)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·16	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., на то львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Поїзд блискавичний до Львова 8·40 вечер, з Кракова 2·04 по полудни, з Відня 7·04 рано.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.